Вночі чиїсь я чую кроки,
(Усе навколо спить).
Дивлюсь – устав з дрімоти спокій —
Зирнув на мене,
зблід,
Простяг
до низу
димом
вуса,
Ворушаться уста…
Вслухаюся:
чи не забувся
Як досвіта вставав?
Вмивався там, чи ні, та швидко
Поки гудок не гув —
Спішив нап’яти сиву свитку
І йти в заводу гул.
Кінчав кувати ранок майстер,
Надворі день займавсь.
Мороз на вікнах вишив айстри,
На брук посипав ряст.
Будинки заспано-суворі
Примружували зір,
І гасли погляди в покорі
Туберкульозних зір,
Прогув гудок.
Усе минуло,
Проплило в один мент.
Нічого наче і не було,
Бо зараз я – студент.

І знов чиїсь я чую кроки.
Усе навколо спить.
Дивлюсь – красуня чорноока

У серце промінить.
Палкі уста, гарячий погляд,
Сплелися у теплінь.
Немов русалка
лонні води
Довела до тремтінь.

Це тільки сон.
Осінній сон, —
манить мене.
Мана зника
І колесом надходить день.
Сердитий зір.
В німих очах
Немов мороз.
Читаю я
В його устах
Слова погроз:
"Гей, хлопче мій!
Розбуркай сон
Солодких мрій.
Іди туди —
Де КОМСОМОЛ
Буя, мов рій."

І я встав.
На устах
Ще не зникла теплінь,
І в очах
Біла тінь.
І коси
Золотінь…
Але ось,
Наче хтось
У дужках народивсь.

Пронеслось,
Мов колись:
"Ширше, ширше
Дивись".
Шлях один.
Буду йти —
Переможно без меж.
Юнь шепоче:
"Дійдеш, —
Серце ж повне
Пожеж"...